

तदनुकूलाचरणं किमर्थमत आह ॥ तस्मादिति ॥ नृपतिना दशरथेन ॥ सत्वया विशेषतः प्रसाद्यः चोहेतौ यतो नृपतिः ॥ २७ ॥ २८ ॥ याते गते ॥ २९ ॥ कल्पं उषसि ॥ ३० ॥
त्वयि गते त्वन्मातुर्नमस्कारेण किं फलं सति तु त्वयातिक्रूपाकरणे तत्फलमिति चेत्तत्राह ॥ धर्ममेवाग्रतः कृत्वा धर्म एव तत्फलं मुख्यं बुद्धौ कृत्वा तत्समानः कार्य इति भावः ॥ ३१ ॥
स्नेहेन मातृत्वप्रयुक्तेन प्रणयेन प्रकटः स्नेहः प्रणयः संभोगः सेवा अन्नपानादिविशेषप्रदानं ॥ ३२ ॥ भ्रात्रापुत्रेण च समौ ॥ प्राणैः प्राणेभ्यः प्रियतरौ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ विप

तस्मै दत्तं नृपतिना यौवराज्यं सनातनं ॥ सप्रसाद्यस्त्वया सीतेन नृपतिश्च विशेषतः ॥ २७ ॥ अहं चापि प्रतिज्ञां तांगुरोः समनुपालयन् ॥ व
नमद्यैव यास्यामि स्थिरीभव मनस्विनि ॥ २८ ॥ याते च मयि कल्याणिवनं मुनिनिषेवितं ॥ व्रतोपवासपरया भवितव्यं त्वयानघे ॥ २९ ॥
कल्पमुत्थाय देवानां कृत्वा पूजां यथाविधि ॥ वंदितव्यो दशरथः पिताममजनेश्वरः ॥ ३० ॥ माता च मम कौसल्या वृद्धा संतापकर्षिता ॥
धर्ममेवाग्रतः कृत्वा त्वत्तः सन्मानमर्हति ॥ ३१ ॥ वंदितव्याश्च ते नित्यं याः शेषामममातरः ॥ स्नेहप्रणयसंभोगैः समाहिमममातरः
॥ ३२ ॥ भ्रातृपुत्रसमौ चापि द्रष्टव्यौ च विशेषतः ॥ त्वया भरत शत्रुघ्नौ प्राणैः प्रियतरौ मम ॥ ३३ ॥ विप्रियं च न कर्तव्यं भरतस्य कदाचन
सहिराजा च वैदेहिदेशस्य च कुलस्य च ॥ ३४ ॥ आराधिता हि शीलेन प्रयत्नैश्चोपसेविताः ॥ राजानः संप्रसीदंति प्रकुप्यंति विपर्यये
॥ ३५ ॥ औरस्यानपि पुत्रान्हित्यजंत्यहितकारिणः ॥ समर्थान्संप्रगृह्णंति जनानपि नराधिपाः ॥ ३६ ॥ सात्वं वसेह कल्याणिराज्ञः समनु
वर्तिनी ॥ भरतस्य रता धर्मस्य व्रतपरायणा ॥ ३७ ॥ अहं गमिष्यामि महावनं प्रिये त्वया हिवस्तव्यमिहैव भामिनि ॥ यथा व्यलीकं कुरु
पेन कस्यचित्तथा त्वया कार्यमिदं वचो मम ॥ ३८ ॥

यये शीलादिविपर्यये ॥ ३५ ॥ जनान्प्राकृतान् ॥ संबंधलेशहीनानिति यावत् ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ यथा
कस्यचिन्मद्वचसो व्यलीकं व्यलीकत्वं अनृतत्वं न कुरुषे तथेदमपि मेव च कार्यं अनुष्ठेयमित्यर्थः ॥ वचसो नृतत्वकरणं चाननुष्ठाने भवति ॥ ३८ ॥